

Osojnik je onemoglo zmignil z rameni. »Dobro. Če misliš tako, se ne moreva najti. Jaz sem ti svojo misel povedal, ti pa lahko o svoji molčiš, če se ti zdi bolje tako. Samo moral bi vedeti, da me ne boš izdal. Da me ne boš oviral, ko se bom pripravljaj za beg.«

Kožuh je dolgo molčal. Osojnikove oči so tesnobno visele na njegovem mračnem, negibnem obrazu, na očeh, ki so strmele nekam v praznoto pred seboj. V grozečo tišino v sobici je spet udarilo klikanje kanje, ki je krožila prav blizu line. Nato se je Kožuh zganil in obrnil pogled k Osojniku. Gledal ga je, a vendar je bilo videti, kakor da je v mislih drugje, ko je rekel:

»Ne. Ne bom te oviral. Pomagal ti bom.«

TIŠINA

Vera Albrecht

Nobena veja v vetru se ne zgane,
na zemljo legla je poletna noč,
v tišino, pred katero dih zastane,
oglaša le se čričkov trop pojoč.

V daljave neizmerne odmaknile
so gôre se, zavite v čar meglè,
ko mine noč, se bodo razgrnile
in spet v podobi prejšnji k nam prišle.

V nebo, ki posejano je z ozvezdji,
se vzpenjajo vrhovi črnih smrek.
Mordà samotna ptica v vejah gnezdi?
Saj vse ponavlja se iz veka v vek ...

Od kod grozljivi strah pred to tihoto,
ko preglasán mi je življenja hrup?
Iz dneva v noč, iz vrveža v samoto —
ta večni beg — je to srca obup?